

Řízená obhajoba

Návod na obhájení dalšího bytí pomocí prázdného rámu zavěšeného na holé zdi.
(Ideální obhajoba je, když vložíš do úst tomu, kdo tě posuzuje, svou vlastní otázku, na kterou znáš odpověď.)

Upraveno pro konkrétní (čtenou) obhajobu 1. 6. 2015.

V. Jelen: (čte svoji obhajobu před zavěšeným – prázdným rámem; dále je v místnosti sedmičlenná komise a další přihlížející; o zeď je opřené již (pomalované) plátno v rozměrech zavěšeného rámu; dále připraven stetoskop a virgule)

Dobrý den, svou práci jsem nazval: „OBRAZU ODRAZ.“

A je to tady ten rám, kdy běžná zkušenost je taková, že v samotném rámu se vypíná určitá snaha o ztvárnění něčeho blízkého osobě, která z jakéhokoli popudu vytvořila to, co v mé práci chybí. Představujme si s chutí třeba malbu.

Ale já jdu za tu, dejme tomu malbu a ukazuji zde zeď, výsek zdi, který by samotná malba skryla. Je to přesně vymezená část zdi, tak trochu privilegovaná vůči ostatnímu světu, protože právě tam (ukazuje) směřují naše pohledy. Díváme se na to, co je za pomyslným plátnem. Je to stejná zeď, která se roztahuje všude kolem, ale tím, že vymezím určitou část zdi, oddělím ji od ostatní zdi.

Když stojím před obrazem, můžu se ptát: „Co je za tím obrazem?“ A ptám se na to, co všechno se muselo stát, aby takový obraz vzniknul. Vidím zřejmě jenom vrcholek pyramidy a na mé otevřenosti závisí to, co vidím, a to, jak ke mně obraz promlouvá, jak jsem znalý světa obrazů.

Podle toho, co vyjadřuje, co vyzařuje, jak je pojmenovaný, jeho barevnost, perspektiva, světlo, minulost, přítomnost... ano, přítomnost je taková, že za tím obrazem je zeď.

V tomhle případě a v časté většině jiných případů.

Jestliže se dívám na obraz a chci-li vědět, co je nepřeneseně za ním, tak je to právě zeď.

Ovšem můžeme se podívat na obraz a hlavně za obraz, jako na určité místo energetické kulminace mezi obrazem a zdí. Tedy na něco, co není vidět a přesto je to součástí obrazu. Nemůže to být před obrazem, protože tím směrem samotný obraz směřuje a ukazuje to, co chce, aby bylo vidět. Právě za obrazem vzniká neznámá energie vykulminovaná nedostatkem prostoru mezi zdí a obrazem s přenesenou snahou, tedy tvůrčí energií směřovanou převážně dozadu, možná k podstatě, když předpokládáme, že za obrazem je nepropustná zeď. Jestliže bychom upřednostnili určitou propustnost zdi, tak mluvíme o tom, co vzniká za obrazem v nevykulminovaném prostoru mezi zdí a obrazem, protože je to prostor svým způsobem otevřený a dosti podobný tomu, který je před obrazem, ovšem s jinými následky. V obou případech působení obrazu směrem za sebe, je možné považovat za zásadnější.

V případě nepropustnosti zdi mluvíme o energetické kulminaci v místech mezi obrazem a zdí, a přesto je možné připustit, že část energie pokračuje skrze zeď a část energie se zdržuje mezi obrazem a zdí a působí přímo na zeď za obrazem. Nemyslím si, že by zeď vyzařovanou energii odrážela, protože to by se „zásadnější“ energie zpoza obrazu dostávala před obraz a měnila by samotný výraz obrazu. Divák by tuhle dvojí energii pocítil a nerad by se na obraz díval. Obraz by na zcela nepropustnou zeď nevěšel.

To co se děje na obraze, je jistým způsobem zapsáno i do zdi za ním.

S čistě praktického hlediska je každý hřebíček nebo spona držící plátno v potřebném napnutí výmluvným faktem samotného vzniku. Otočeno právě ke zdi. Z hlediska života obrazu je to zásadní událost, něco jako přenos neúplné energie, přesto počáteční, z tvůrce na dílo.

Tahle úvaha se může zdát poněkud abstraktní, protože za obrazem je prostě zeď.

Ale, kdo může s úplnou jistotou tvrdit, že za obrazem, na který se právě dívá, se neděje něco velmi zásadního, něco, co není vidět, co je otočeno směrem ke zdi.

Možná nerozptýlená energie se svým úplným počátkem, čistým kódem směřovaným do nekonečna skrze zed'.

To co vidíte, je otevřené místo za obrazem předložené k úvaze... je to pouze zed', anebo je to místo, kde se děje něco nepoznaného?

Jistě nejsem první, kdo se zabývá tím, co se děje za obrazem. Mohu jmenovat například Lucia Fontánu, který otevřel prostor za obrazem a to tak, že prořízl bílé plátno. Možná ve smrtelném gestu klasické malby, možná v rituálním návratu k nekonečné dimenzi, možná vstupoval z plochy do prostoru. Já se ptám na to, co děje se za obrazem. Na zdi, skrze zavěšený obraz.

L. Klodová: Takže, podle Vás se za obrazem děje něco „zásadního“, jak říkáte. Něco, co není vidět, když se na ten obraz díváme. A Vy nám tady zprostředkováváte tento děj?

V. Jelen: Ano, ovšem já na něj spíše jen poukazuji, protože tady se právě nic neděje, tady totiž chybí to plátno.

P. Kvíčala: Takže nám ukazujete kus zdi?

V. Jelen: Ano, ale je to svým způsobem privilegovaný kus zdi.

P. Kvíčala: A Vy jste ho privilegoval?

V. Jelen: Myslím, že každé zavěšení obrazu ho privileguje.

B. Klímová: Dobře. A co se stane, když na tom stejném místě, vyměníme po určité době obrazy?

V. Jelen: Myslíte, stejného formátu?

B. Klímová: Dejme tomu.

V. Jelen: Zřejmě nahradíme jedno energetické působení, jiným energetickým působením.

M. Smetana: A mohlo by to změnit naše vnímání, toho v pořadí druhého obrazu?

V. Jelen: Teoreticky mohlo.

M. Moravčík: A ten rám, ten jste vybíral podle čeho?

V. Jelen: Ten jsem našel opřený u popelnice.

P. Kvíčala: A nemohla to být už... „energie na vyhození“?

V. Jelen: Ta popelnice stála u kostela.

P. Kvíčala: To nic nemění na tom, že nám tady ukazujete kus zdi.

M. Moravčík: A Vy si myslíte, že ten rám vyhodili z kostela?

V. Jelen: Jestli ano, tak by to neměla být „energie na vyhození“.

O. Chrobák: A Vy nějak delší dobu zkoumáte, co se děje za jedním konkrétním obrazem?

V. Jelen: Ano, po delší době na zdi zůstane flek.

- O. Chrobák: A je jedno, co je na tom obraze... namalováno?
- V. Jelen: Není, ale čím déle je obraz pověšený na jednom místě, tak tím zajímavější je na zdi za ním flek.
- O. Chrobák: A není to třeba tím, že se za obrazem nešpiní tolik zed?
- V. Jelen: To se jasně neví, protože to může být též energetické působení obrazu.
- B. Klímová: A nezkoušel jste ten obraz pověsit na zrcadlo? Bylo by tak možné zjistit, jestli se ta Vaše, údajná energie odráží... anebo co se za tím obrazem, vlastně děje.
- V. Jelen: Zkoušel jsem to, ale viděl jsem se, jak se dívám a to bylo dost nepříjemné.
- L. Klodová: A kdyby to zrcadlo bylo stejně velké, jako ten obraz a po delší době byste sundal ten obraz i to zrcadlo, bylo by možné vědět, nějak přečíst z té zdi, že před tím zrcadlem visel obraz a tím tedy přečíst i jeho energetické působení?
- V. Jelen: Každopádně by byl na zdi flek.
- L. Klodová: A byl by to flek od energetického působení obrazu nebo od zrcadla, protože se za ním nešpiní zed?
- V. Jelen: Zřejmě by to byla kombinace obojího, ale když zrcadlo odráží všechno co je před ním, tak se na ten obraz nedívá pěkně.
- K. Kohoutková: A to jste poznával sám na sobě? Díval jste se na obraz podložený zrcadlem?
- V. Jelen: Ano a ještě jsem se to snažil všelijak prosvěcovat, abych viděl co se tam děje. Bylo to vyčerpávající.
- O. Chrobák: To se Vám nedivím. Mě vyčerpává dívat se na některé obrazy i bez zrcadla a prosvěcování.
- K. Kohoutková: A jak dlouho trvalo to Vaše... dívání se?
- V. Jelen: Devět dní. Potom zrcadlo prasklo.
- K. Kohoutková: Jen tak prasklo?
- V. Jelen: Ne, hodil jsem tím směrem botu. Už jsem se tam nemohl dál dívat.
- K. Kohoutková: Co jste tam viděl?
- V. Jelen: Ten obraz, jakoby mě vtahoval do sebe.
- K. Kohoutková: A co na tom obraze bylo namalováno?
- V. Jelen: Žena s mávátkem.
- K. Kohoutková: Nemáte fotografii? Nějakou dokumentaci?
- V. Jelen: Nemám, protože ten obraz visel ve veřejném domě a všechno to tam shořelo.
- K. Kohoutková: Vy jste byl devět dní, ve veřejném domě?

V. Jelen: Byl.

P. Kvíčala: Takže nám tady představujete flek na zdi a výzkum z bordelu?

V. Jelen: Právě v tom „bordelu“ jsem pochopil, že se za obrazem něco děje.

L. Klodová: Zřejmě jste tam toho pochopil víc..., ale mluvil jste o určité energetické propustnosti zdi, k tomu jste došel jak?

V. Jelen: U dědečka. Dlouho tam u něj visel obraz, až ta zeď za ním popraskala. A tak se na to přišlo.

L. Klodová: Na co se přišlo?

V. Jelen: Že tam měl dědeček schovanou láhev, za tím obrazem, ale každá prasklina končila vně rámu, ani jediná ho nepřesáhla. A to na druhé straně zdi. Dalo se to změřit tím obrazem.

K. Kohoutková: Co bylo na tom obraze?

V. Jelen: Nápis: „Host do domu, Bůh do domu.“ Poutník s holí, mošnou a knihou.

L. Klodová: Takže to bylo energetické působení obrazu na zeď?

V. Jelen: Je to možné.

M. Moravčík: Podle toho co říkáte, dříve nebo později popraská zeď za každým obrazem. Záleží na síle díla a kvalitě zdi, ale vždy se tak stane.

V. Jelen: Zřejmě ano, ovšem velmi rychle ten možný energetický otisk obrazu do zdi mizí, když chybí zdroj toho otisku. Dalo by se to přirovnat ke světlu přicházejícímu z velké dálky. My ještě vidíme světlo, ale zdroj světla už není.

M. Moravčík: A tady za Vámi, v tom rámu. Událo se nějaké dlouhodobější působení té „neznámé“ energie na zeď?

V. Jelen: Ano, 9 dní byla ta zeď, takzvaně, „privilegovaná“ vůči ostatní zdi. Viselo tady tohle plátno (ukazuje), které je v rozměru toho zavěšeného rámu.

L. Klodová: A podle Vás, otiskla se ta „neznámá“ nebo „počáteční“ energie do zdi?

V. Jelen: Ne.

M. Smetana: A kde se stala chyba?

V. Jelen: Snad v krátkodobosti závěsu, nepřístupnosti zdi, nebo v energetických možnostech.

K. Kohoutková: Takže Vaše energie v tomhle případě nebyla dostatečná?

V. Jelen: Myslím, spíše krátkodobá, protože další z rozpoznávacích metod, toku energie, je stetoskop. Prosím, můžete to vyzkoušet. (podává)

K. Kohoutková: (nasazuje si stetoskop, přistupuje k rámu na zdi a poslouchá)
Něco tam slyším... je to jako... vzdychání...

V. Jelen: Za zdi se usídlil, karate – klub.

M. Smetana: Ukažte... (bere si od K. Kohoutkové stetoskop, přistupuje ke zdi a poslouchá)
... ano... vzdychají tam.
(poté odstupuje i s K. Kohoutkovou od rámu a odkládá stetoskop)

P. Kvíčala: Uslyšíme takzvaný „Váš energetický tok“? Anebo, to co se děje za zdi?

V. Jelen: Ano, jestliže za zdi někdo vzdychá, tak uslyšíme zřejmě to vzdychání, ale tady virgule prozrazuje, že nějaká energie procházela. (ukazuje virguli)

P. Kvíčala: Takže flek na zdi a výzkum z bordelu, doplňujete tímto drátem?

V. Jelen: Prokazuje, i když dost citlivě, energetický průtok. Za obrazem se něco dělo a pozůstatky, možná té prazákladní energie, máme možnost sledovat.

M. Moravčík: A ukážete nám, co se s tím drátem děje?

V. Jelen: (s drátem v ruce přistupuje před prázdný rám)
Cítím, že energie rození se „umění“, je jen těžko měřitelná. Když přesně nevíme, co je to „umění“, co je to dobré „umění“, tak podle čeho potom hodnotíme? Kde bereme ten metr, kterým měříme?
A jestliže si myslíme, že víme, co je to „umění“, dobré „umění“, máme poznatky ke srovnání, k tomu si to myslet, zkušenosti, tak stačí to? Není subjektivita, jedinečnost, to nepoznané, to co děje se v lidské hlavě... právě někde za obrazem?

M. Smetana: Věříte na zázraky?

V. Jelen: Ano, zázraky se dějou v hlavách lidí. Tam někde, kde vzniká i „umění“.

P. Kvíčala: My, děkujeme a přesuneme se prosím k další práci...

V. Jelen: Děkuji...

(Náhle se prázdný rám rozhýbe na zdi, možná i spadne.)

Možný návod k zvládnutí obhajoby navrhuje Viktor Jelen, s dostatečným nadhledem získaným usídlením se v paláci, a tím s možností posuzovat běžné, až nenápadné lidské hemžení, hluboko dole i v lidské mysli zainteresované na obhájení často nemožného.

Poslední úprava: 29. 05. 2015